

че само шестдесетъ бѣха нападнали заедно съ Александра войнството на враговетѣ. А тамъ Александровата свита бѣше прѣминала много сребро и злато, защото бѣше се распръснало, и бѣха прѣминали още и много келесници, които бѣха пълни съ дѣца и жени; но Александръ съ свитата си гонѣше първитѣ отъ враговетѣ, като вѣрваше че може би между ония ще се намери Дарий. А най послѣ Македонцитѣ намериха Дария, положенъ въ една колесница, който бѣше въ много мѣста и тѣшко нараненъ съ щикове, а малко искаше още и да издъхне. Тогазъ Дарий потърси вода да пие, и като пи студена водица, та каза на Полистрата, който му бѣше далъ водата тѣй: О человекѣ, това е едно отъ най голѣмитѣ мой бѣдствия, защото като съмъ сега приелъ благодѣяние та не могъ да те възнаградъ. А за менъ ще те възнагради Александръ, а Александра ще го възнаградятъ боговетѣ за тихостта и кроткото му обхождение къмъ моята майка, жена ми и любезнитѣ ми чада; за то на тѣбъ давамъ дѣсницата си. И шомъ каза тѣзи думи Дарий, хвана дѣсницата на Полистрата, и издъхна. Александръ обаче, като достигна, виждаше се че бѣ много оскърбенъ, защото неможя да завари царъ Дарий живъ, и като съблече своята си върхна дрѣха, хвърли я надъ Дария и го покри. А послѣ улови бесчовѣчний Висса и го прѣдаде да се раскъсне тѣй: заповѣда щото къмъ онова сѣщо мѣсто да приклонатъ прави дървеса, и на всякое